

SLAAPLOOZE NACHT,

DOOR

HÉLÈNE SWARTH.

Moe, zocht zij vroeg de koestring van haar bed.
De tergende uren telt zij van den nacht.
Hoe troost belovend lokte slaap, verwacht
Al héél dien sombren dag! Waarom belet
Haar kalm te rusten de Onbekende Macht,
Aleer ze in 't graf rust? Wreed lijkt haar die wet.
Maar ze is te zwak, te wijs ook voor verzet —
Altoos alleen, verleert zij bede en klacht.

Zij wil niet denken — Roerloos, de oogen dicht,
Wacht ze op het grijze kille morgenlicht.
O spoelde een vloed van tranen, als voorheen,
De leedlast weg, die in haar leden ligt!
't Verleden spookt, waart loerende om haar heen:
Zijn adem voelt ze op 't huivrend aangezicht.
